

Η Εορτή της Εγέρσεως του Αγίου Λαζάρου στο Διαβατό Ημαθίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Το Σάββατο 12 Απριλίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης και Αγίου Ελευθερίου Διαβατού επί τη εορτή της Εγέρσεως του Αγίου και Δικαίου Φίλου του Χριστού Λαζάρου.

Στο τέλος της θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος ευχήθηκε στον εορτάζοντα εφημέριο της Ενορίας π. Λάζαρο Μουρατίδη. Επίσης, τέλεσε τρισάγιο για τους 21 μαθητές του Μακροχωρίου που έχασαν τη ζωή τους στο τραγικό δυστύχημα των Τεμπών σαν σήμερα.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου:

«Ἐγώ εἰμί ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή».

Ἐνα ἀπό τά πιό γνωστά θαύματα τοῦ Ἰησοῦ μνημονεύει ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα, τό θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου, γιατί, ὅπως διευκρινίζει καί τό συναξάριο τῆς ἡμέρας, ἔγινε λίγο πρὶν ἀπὸ τό πάθος τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου δέν εἶναι βέβαια ἡ μοναδική ἀνάσταση νεκροῦ πού ἔκανε ὁ Χριστός, ἔχει ὅμως μία ἰδιαιτερότητα, καθὼς δέν πρόκειται γιὰ τὴν ἀνάσταση ἑνὸς νεκροῦ πού εἶχε μόλις πεθάνει, ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας τῆς Ναΐν ἢ τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου, ἀλλὰ ἑνὸς νεκροῦ τετραήμερου, ἑνὸς νεκροῦ πού εἶχε πεθάνει πρὶν τέσσερις ἡμέρες.

Ὁ Χριστός ἐπιλέγει ἐνσυνείδητα νὰ κάνει αὐτό τό θαῦμα μέ καθυστέρηση. Ἦξερε ὡς Θεός ὅτι ὁ φίλος του Λάζαρος πεθαίνει, καί εἶχαν, ἄλλωστε, φροντίσει καί οἱ ἀδελφές του νὰ τὸν εἰδοποιήσουν σχετικά. Γι' αὐτό καί ἀντέδρασαν μέ τὸν τρόπο πού ἀκούσαμε στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, ὅταν ἔφθασε ὁ Χριστός στὴν οἰκία τους, λέγοντας: «Κύριε, ἂν ἦσουν ἐδῶ, δέν θά πέθαινε ὁ ἀδελφός μας».

Ὁ Χριστός ὅμως δέν βιάζεται. Ὅχι μόνο ἐπειδὴ γνωρίζει ὅτι ὁ χρόνος δέν ἔχει καμία σημασία γι' αὐτόν, πού εἶναι ὁ κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, ἀλλὰ καί ἐπειδὴ θέλει νὰ ἀποκαλύψει αὐτὴ τὴν ἀλήθεια στοὺς μαθητές του καί στίς ἀδελφές τοῦ Λαζάρου. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Χριστός διαβεβαιώνει τὴ Μάρθα ὅτι αὐτός εἶναι ἡ ἀνάσταση καί ἡ ζωή.

«Ἐγώ εἰμί ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή».

Ὁ Χριστός ταυτίζει τόν ἑαυτό του μέ τήν ἀνάσταση, γιατί εἶχε ἀποδείξει ἤδη ἐπανειλημμένα ὅτι μποροῦσε νά χαρίσει τήν ἀνάσταση στούς νεκρούς. Ἄν περιοριζόταν ὅμως ἀπλῶς στήν ταύτισή του μέ τήν ἀνάσταση, τότε θά ἀποκάλυπτε μόνο ἓνα μέρος τῆς ἀληθείας πού σχετίζεται μέ τό πρόσωπό του. Γιατί καί ἄλλοι ἅγιοι καί προφῆτες εἶχαν ἀναστήσει μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ νεκρούς. Ἀλλά ὁ Χριστός δέν ἀνιστᾷ τόν Λάζαρο μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ, ἐφόσον καί ὁ ἴδιος εἶναι Θεός· τόν ἀνιστᾷ μέ τή δύναμη τοῦ κυριάρχου τῆς ζωῆς. Μέ ἄλλα λόγια ὅλοι ὅσοι ἀνέστησαν νεκρούς, τούς ἔδωσαν καί πάλι τή ζωή πού εἶχαν. Δέν μποροῦσαν νά τούς δώσουν μία ζωή πού δέν εἶχαν. Σέ ἀντίθεση μέ ὅλους αὐτούς ὁ Χριστός δίνει ζωή στούς νεκρούς, γιατί μπορεῖ νά δημιουργήσει τή ζωή. Αὐτός εἶναι πού μαζί μέ τόν Θεό-Πατέρα δημιούργησαν στόν κόσμο τή ζωή καί ἔπλασαν τόν ἄνθρωπο καί τοῦ ἔδωσαν ζωή, δίνοντάς του τή θεία πνοή. Ἡ ζωή τοῦ Λαζάρου, ἡ ζωή τοῦ κάθε ἀνθρώπου προέρχεται ἀπό τήν πνοή τοῦ Θεοῦ καί ἐξαρτᾶται ἀπό αὐτήν. Γι' αὐτό καί ὁ Χριστός δέν διακηρύσσει μόνο ὅτι εἶναι ἡ ἀνάσταση ἀλλά ὅτι εἶναι καί ἡ ζωή.

Καί αὐτό σημαίνει πῶς ὁ Χριστός δέν χαρίζει μόνο τήν ἀνάσταση ἀπό τόν φυσικό θάνατο, ἀλλά καί ἀπό τόν πνευματικό. Γιατί ἡ ἀνάσταση ἀπό τόν φυσικό θάνατο εἶναι ἀνάσταση πρόσκαιρη· σημαντική εἶναι ἡ ἄλλη ἀνάσταση, ἡ ἀνάσταση ἀπό τήν αἰτία τοῦ θανάτου, πού εἶναι ἡ ἁμαρτία, καθώς διά τῆς ἁμαρτίας εἰσῆλθε ὁ θάνατος στή ζωή μας. Σημαντική εἶναι ἡ ἄλλη ζωή, ἡ ἐν Χριστῷ ζωή, πού δέν ἐπηρεάζεται ἀπό τόν θάνατο τοῦ σώματος, ἀλλά εἶναι αἰώνια καί μᾶς τήν ἐξασφάλισε ὁ Θεός μέ τόν δικό του θάνατο, μέ τόν ὁποῖο μᾶς ἀπάλλαξε ἀπό τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας καί τῆς πτώσεως.

Νά γιατί ὁ Χριστός μᾶς διαβεβαιώνει σήμερα ὅτι αὐτός εἶναι ἡ ἀνάσταση καί ἡ ζωή. Γιά νά μήν ἀνησυχοῦμε γιά τόν θάνατο, ὅσο βρισκόμαστε κοντά στόν Χριστό, γιατί ὁ φυσικός καί σωματικός θάνατος εἶναι ὕπνος, εἶναι θάνατος προσωρινός, καί ἀπό τόν ψυχικό θάνατο, ἀπό τόν θάνατο πού προέρχεται ἀπό τήν ἁμαρτία μᾶς ἐλευθερώνει καί μᾶς ἀπαλλάσσει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μέ τόν δικό του θάνατο καί τή δική του ἀνάσταση.

Ἀπό ἐμᾶς ἐξαρτᾶται νά μήν ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τόν Χριστό, νά μήν τόν ἐγκαταλείπουμε καί νά μήν λέμε στή συνέχεια «ἐάν ἦσουν Χριστέ μου ἐδῶ, δέν θά πέθαινε ὁ ἀδελφός μας, δέν θά πέθαινα».

Ὁ Χριστός εἶναι πάντοτε κοντά μας, εἶναι πάντοτε δίπλα μας. Εἶναι ἡ ἀνάσταση καί ἡ ζωή καί εἶναι διατεθειμένος νά μᾶς χαρίζει καί τά δύο. Ἀρκεῖ νά βρισκόμαστε ἐμεῖς κοντά του. Ἀρκεῖ νά προσπαθοῦμε μέ τόν ἀγώνα μας νά ζοῦμε τήν ἐν Χριστῷ ζωή. Ἀρκεῖ μέ τή συμμετοχή μας στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας νά κοινωνοῦμε τό ζωοποιό Σῶμα καί Αἷμα του καί νά λαμβάνουμε τό φάρμακο τῆς ἀθανασίας πού μᾶς προσφέρει. Ἀρκεῖ νά τοῦ ζητοῦμε νά μᾶς χαρίζει καί τήν ἀνάσταση ἀπό τίς πτώσεις καί τίς ἀδυναμίες μας, ἀλλά καί τή δική του

άναστημένη ζωή.

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ